

оприлюднення у мережі Інтернет інформації щодо діяльності Держлікслужби МОЗ України.

В той же час, за даними Держкомтелерадіо, найменше значення показника інформаційної прозорості має веб-сайт Національної служби здоров'я України (47,14 %). Зазначимо, що в період реформування медичної галузі НСЗУ є державним органом, що акумулює та розподіляє суспільні фінанси між законтракованими закладами, які надають медичні послуги населенню. Станом 1.09.2020 р. відкритість цієї інституції не змінилась, її веб-сайт постійно не працює, а інформацію про її діяльність можна отримати тільки через мережу фейс-бук, що значно обмежує доступ громадян похилого віку та порушує конституційний принцип доступу до інформації.

Список використаних джерел

1. IMF Fiscal Transparency portal [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.imf.org/external/np/fad/trans>
2. Держкомтелерадіо оприлюднило рейтинг прозорості сайтів органів виконавчої влади. - Режим доступу: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/2619269-derzkomteleradio-opriludnilo-rejting-prozorosti-sajtiv-organiv-vikonavcoi-vladi.html>

Чмир Я.І.

ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВИКЛИКІВ СЬОГОДЕННЯ

Сучасний етап розвитку суспільства характеризується активним проникненням глобального інформаційного простору в усі сфери життєдіяльності держави та громадянина: соціально-політичну, фінансово-економічну, природно-екологічну, комунікаційну, духовно-культурну, приватну тощо. Перехід до епохи інформаційного суспільства супроводжується бурхливим розвитком інформаційних систем та програмних засобах оперування базами даних, кардинальними змінами в технологіях публічного управління й менеджменту, появою принципово нових високотехнологічних виробництв та методів і інструментів комунікаційної взаємодії. Глобальний інформаційний простір пов'язує континенти, держави, соціальні групи та окремих індивідуумів в єдине цілий інформаційно взаємозалежний конгломерат, що відкриває надзвичайно широкі можливості як для успішного особистісного й національного розвитку, блискавичного отримання й оперування необхідною інформацією, так і несе в собі принципово нові виклики та загрози для людини, суспільства й держави.

Інформаційна революція привнесла в наше життя не тільки передові інформаційно-комунікаційні технології, але й велику кількість зовнішніх та внутрішніх загроз соціально-політичного, економічного, психологічного, духовно-культурного тощо характеру, що обумовлює актуалізацію проблематики забезпечення інформаційної безпеки в публічному управлінні державою як важливої складової національної безпеки в цілому. Так, Джонатан Кіршнер виокремлює три чіткі «процеси» глобалізації – активізацію економічного обміну, потік інформації та маркетингову (розширення набору соціальних відносин, що регулюються ринковими

силами) через призму того, як вони можуть впливати на спроможність і могутність держав, а також на конфлікти всередині та між ними та як суб'єкти, які не мають держави (зокрема, терористичні організації), використовують переваги глобалізації, змінюючи сам характер безпекового простору [1, с. 34].

Дерек Реверон на основі компаративного аналізу американського, європейського, російського та китайського підходів і механізмів відстоювання своїх національних інтересів через використання кіберпростору та проведення спеціальних операцій в інформаційній сфері доводить, що подібна політика зазначених держав становить значні загрози інформаційній безпеці в системах публічного врядування інших країн [2]. Ми це чітко бачимо в нашій державі, де інформаційна агресія Російської Федерації відіграє суттєву роль у дестабілізації соціально-політичного ладу та міцності всієї системи публічного управління України.

Значимість інформаційної безпеки в ході виконання державними службовцями своїх професійних обов'язків в умовах фактичної безмежної проникаючої здатності глобального інформаційного суспільства в усі сфери життєдіяльності людини аж до особистісного простору визнається настільки великою, що у 2000 році лідери розвинутих держав ухвалили Окінавську хартію глобального інформаційного суспільства, в якій висловили глибоку стурбованість розвитком негативних тенденцій в світовому інформаційному просторі та висловилися за необхідність створення національних і світової систем інформаційної безпеки як механізму забезпечення такого стану глобального інформаційного простору, за якого мінімізуються можливості впливу й порушення прав людини, суспільства та держави [3].

Європейські науковці Міріам Ліпс, Джон Тейлор та Френк Банністер зазначають, що сьогодні потоки інформації, які лавиною виплескуються на уряди інформаційно-комунікативні технології сучасності пронизують кожен ланку державне управління та всю державну політику [4, с. 15]. Тому, в умовах все більшої інформаційної відкритості й інтенсивності, процеси збору інформації, управління та розвитку інформаційних ресурсів все більше і більше потрапляють у центр спроб урядових структур різних держав контролювати та регулювати баланс ризиків зловживань в інформаційній сфері та допустимого рівня довіри до державних адміністрацій щодо меж втручання в інформаційний простір задля забезпечення інформаційної безпеки держави й суспільства.

Таким чином, в ході здійснення професійної діяльності державних службовців слід враховувати актуальні інформаційні виклики сьогодення, зокрема, "не лише розвивати й посилювати національний інформаційний потенціал, але й захищати від широкого спектра існуючих та потенційних інформаційних загроз, реалізуючи єдину державну і регіональну політику щодо забезпечення інформаційної безпеки України, створення дієвої системи протидії інформаційним загрозам" [5, с. 7].

Список використаних джерел

1. Kirshner J. Globalization and National Security. Routledge, 2013. 368 p.
2. Reveron Derek S. Cyberspace and National Security: Threats, Opportunities, and Power in a Virtual World. Georgetown University Press, 2012. 256 p.
3. Окінавська хартія глобального інформаційного суспільства. Офіційний веб-портал Верховної Ради України: законодавство України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/998>

4. Lips M., Taylor J. A., Bannister F.. Public Administration in the Information Society: Essays on Risk and Trust. IOS Press, 2005. 151 p.
5. Євдоченко Л. О. Удосконалення системи державного забезпечення інформаційної безпеки України в умовах глобалізації: автореф. дис. канд. наук з держ. упр. : 25.00.01 / Львівський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України. Львів, 2011. 20 с.

СЕКЦІЯ 3

КАДРОВІ ПРОЦЕСИ І ТЕХНОЛОГІЇ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Атаманчук П.П.

ПІДХОДИ ДО КЛАСИФІКАЦІЇ КОНФЛІКТІВ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Наслідком багатогранних трактувань конфлікту стали різні підходи щодо їх класифікації. У найбільш загальному вигляді можна виділити дві великі групи конфліктів виходячи власне з їх розуміння: конфлікти у вузькому їх значенні, тобто ті, які виникають в процесі діяльності і поведінки; конфлікти, які розуміються як особлива якість та характеристика взаємодії між людьми.

Соціально-психологічні особливості конфліктів на службі в органах місцевого самоврядування обумовлюються, з одного боку, особливостями самої діяльності посадових осіб місцевого самоврядування як певної соціальної групи, а з іншого – індивідуально-психологічними особливостями посадових осіб місцевого самоврядування, причинами та наслідками виникаючих конфліктів.

Варто зазначити, що посадові особи місцевого самоврядування – соціальна група, яка:

- сформована за спеціальним відбором (вибори місцевих голів, обрання або затвердження відповідною радою, на конкурсній основі) з представників усіх класів і соціальних груп суспільства;
- об'єднана професійним виконанням посадових обов'язків; задоволення суспільних інтересів, а не особистих;
- характеризується формалізованою підпорядкованістю, жорсткою нормативно-правовою регламентацією діяльності, підзвітністю;
- наближеністю до громадян (постійний робочий зв'язок з громадянами);
- підвищеними вимогами професійної етики, що зумовлені публічністю професії, залежністю іміджу влади та держави в цілому від діяльності посадових осіб місцевого самоврядування, можливістю розподілу майнових благ;
- впливу діяльності посадових осіб місцевого самоврядування на стан розвитку місцевого самоврядування та державного управління у цілому тощо.

А. Гірник і А. Бобро зазначають, що конфлікти класифікують на різних підставах, залежно від мети дослідження. Наприклад, за наслідками і функцією, що реалізується конфліктом – конструктивні, деструктивні; за тривалістю –